

býti ještě produktem zemědělským, nýbrž jeho přeměnu procesem živo-
stenským, průmyslového podnikání na produkt jiný, průmyslový.

Názoru tomu nebrání, naopak jeho správnost podporuje fakt, že
podobná pila může míti povahu vedlejší živnosti ve smyslu čl. V a)
uvoz. pat. k živn. řádu, neboť právě z něho jde na jevo, že zákon po-
dobnou činnost pokládá nikoliv za činnost lesní produkce, nýbrž za čin-
nost, již sám označuje za živnostenskou, vyjímaje ji z předpisů živn.
řádu jen proto, že činnost ta souvisí s produkcí lesní.

Vyrábí-li, jak uvedeno, reklamovaná pila produkty průmyslové, pak
není tu splněn předpoklad, že by podnik ten sloužil hospodaření na za-
braném majetku ve smyslu shora uvedeném, a bylo proto nař. rozhod-
nutí, vycházející z opačného právního názoru, zrušiti podle § 7 zák.
o ss. — — —

Č. 6495.

**Váleční poškození: * Ustanovení § 1 č. 1 zák. č. 146/23
vztahuje se na pozůstalé a předky osob, které padly nebo zemřely v čin-
né službě vojenské, kdežto § 2 má na mysli osoby, které z činné služby
vojenské byly propuštěny, a jejich pozůstalé nebo předky.**

(Nález ze dne 21. dubna 1927 č. 8215).

V ě c: Agata M. v T. proti ministerstvu sociální péče (min. m. taj.
Dr. Vojt. Elsnic) o vdovský a sirotčí důchod.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nepovolilo min. soc. péče, nedocílivši
souhlasu min. fin. ve smyslu § 2 č. 2 zák. ze 4. července 1923 č. 146 Sb.
st-lce dodatečnou přihlášku o důchod vdovský a sirotčí od ní podanou,
poněvadž není nesporně prokázáno, že smrt manžela žadatelčina na-
stala následkem choroby získané nebo zhoršené za okolností uvedených
sub 1—3 v § 1 zák. č. 146/23.

O stížnosti uvážil nss toto:

St-lka vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, kterou spatřuje pře-
devším v tom, že její přihláška nebyla přijata, ačkoliv dle jejího názoru
splněny jsou podmínky §§ 1 a 2 zák. č. 146/23. Leč podmínky těchto
dvou paragrafů nelze směšovati, jak to činí stížnost. Máť každý z těchto
předpisů jiný skutkový předpoklad na zřeteli.

§ 1 cit. zák. stanoví, že nárok na důchod mohou uplatniti přihláškou
do 31. prosince 1923 vdovy, sirotci a předkové po státních občanech
čsl. republiky, kteří padli nebo zemřeli ve službě voj., při vál. úkonech
a v zajetí, tudíž po takových občanech, kteří padli nebo zemřeli dříve
nežli byli z činné služby voj. propuštěni a z ní se vůbec nevrátili. Naproti
tomu § 2 cit. zák. zmocňuje min. soc. péče, aby v dohodě s min. fin.
povolilo dodatečnou přihlášku mužům propuštěným z činné služby voj.
(z vál. úkonů, ze zajetí), tudíž oněm, kteří se vrátili a důsledně i vdovám,
sirotkům a předkům po těchto mužích. Tento rozdíl jest patrný také
z toho, že § 1 mluví pouze o nároku vdov, sirotků a předků, kdežto
§ 2 jedná v prvé řadě o nároku mužů, a potom teprve o nároku pozů-
stalých.

Nemají tudíž vdovy a ostatní pozůstalí bez rozdílu nárok na přijetí dodatečné přihlášky v § 1 stanovený, nýbrž nárok ten přísluší jen takovým, jichž manžel, otec nebo potomek padl neb zemřel dříve, nežli byl z činné služby voj. propuštěn.

V daném případě není sporno, že manžel st-čin zemřel až po svém návratu z činné služby voj. a to dne 16. prosince 1920. St-lka měla tudíž svůj nárok uplatniti ve smyslu § 28 zák. č. 142/20 do jednoho roku od této události, po případě podle § 1 zákona č. 310/21 do 31. prosince 1921. To se však nestalo, nýbrž ona podala přihlášku až 7. července 1923. Tuto přihlášku pak právem posuzoval žal. úřad dle § 2 al. 2 zák. č. 146/23 jako dodatečnou přihlášku vdovy po muži, který podlehl poranění utrpěnému nebo nemoci získané neb zhoršené za okolností uvedených v § 1. pod. č. 1 a 3. Podle tohoto předpisu však nepřisluší st-lce na povolení dodatečné přihlášky právní nárok, nýbrž rozhoduje o tom na základě volného uvážení min. soc. péče v dohodě s min. fin. Nemá-li však st-lka právního nároku na povolení dodatečné přihlášky, nebylo nař. rozhodnutím porušeno žádné její právo subj. a jest proto její stížnost bezdůvodná.

Č. 6496.

Stavební právo. — Živnostenské právo: I. Stavba biografu nevyžaduje schválení podle § 25 živn. řádu. — II. Rozhoduje v pořadí instancí o rekursu souseda proti udělení stav. povolení, může nadřízený úřad stavební přihlížeti jen k takovým rekursům vytýkaným vadám stav. plánů, které soused vytýkal již při stav. komisi. — III. Udělení stav. povolení bez předchozího stanovení stavební čáry a niveau je nezákonné.

(Nález ze dne 22. dubna 1927 č. 7816).

V ě c: Karel Š. v R. (adv. Dr. Ant. Kusý z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran stavby biografu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 8. června 1925 zažádal st-l za určení stav. čáry a za stav. povolení pro stavbu biografu na parc. č. kat. ... v R. První instance žádané povolení mu udělila, zamítuvši námítky, které při stav. komisi dne 23. července 1925 proti stavbě vnesl soused Ing. Ladislav K. Osk ve Z. odvolání posléze jmenovaného zamítla. K dalšímu jeho rekursu zrušil zv v Praze nař. rozhodnutím výroky obou nižších instancí a zamítl žádost st-lovu za stav. povolení. — — —

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad kvalifikuje spornou stavbu jako stavbu živn. provozovny a důsledkem toho vzhledem k předpisu § 39 stav. ř. pokládá udělení stav. povolení za nepřijatelné, dokud nebyla stavba jako živn. provozovna předem schválena úřadem živnostenským. Nss musil dáti za pravdu námítce stížnosti, která pojetí to potírá jako nesprávné.

Stav. řád má v § 39, jak ze znění jeho docela jasně plyne, na mysli toliko závod provozovací ve smyslu zákonů živnostenských, který k svému zřízení potřebuje živn. policejního povolení, tedy živn. provo-